

Het Evangelie Naar Mattheüs

Bijbelvertaling uit: Weerd, De Verklaring van Mattheüs.

Aflevering 11: Mattheüs 9:9-38

We vervolgen nu Mattheüs 9.

Mattheüs 9:9-13 De Roeping van Mattheüs

Vers 9 ***De Heer Jezus ging vandaar weg en zag toen een man die in een tolhuis zat, Mattheüs genaamd. Hij zei hem: Volg Mij! Mattheüs stond op en volgde Hem.***

De schrijver van dit boek is Mattheüs, dezelfde ***man die in het tolhuis zat***. Het is opvallend hoe summier Mattheüs zijn roeping beschrijft. Hij vestigt de aandacht alleen op Jezus.

Het heeft er alle schijn van dat Jezus de vele mensen rond Zijn huis wil ontvluchten (*paragōn* kan namelijk zowel *weggaan* als *verdwijnen* betekenen). Hij verlaat Kafarnaüm kennelijk via de hoofdweg naar het noorden – dat was de weg naar Syrië, onderdeel van een belangrijke verkeersader van Syrië naar Egypte. Daar was een groot douanekantoor gevestigd – een tolhuis – dat dienst deed als grenspost tussen het gebied van Filippus (tetrarch over het gebied ten Noorden en ten Westen van het Meer van Galilea) en Herodes Antipas (tetrarch over Galilea en Perea). In het douanekantoor zat Mattheüs zijn werk te doen (hij was ongetwijfeld hoofdambtenaar). Zijn ondergeschikten zullen zich waarschijnlijk beziggehouden hebben met de controle van de vele passerende mensen en voertuigen én met de inning van de tol.

Vers 10 ***Jezus lag op een gegeven moment aan voor een maaltijd in het huis van Mattheüs. Het viel op dat veel tollenaars en zondaars waren gekomen en samen aanlagen met de Heer Jezus en Zijn discipelen.***

Het besluit om Jezus te volgen betekent dat Mattheüs als tolbeambte ontslag neemt. Als afsluiting geeft hij een groot feestmaal voor familie, vrienden en collega's. Jezus en Zijn discipelen zijn uiteraard de eregasten en hij zal enthousiast over Jezus verteld hebben.

Tollenaars waren gehaat. Niet alleen omdat zij de vijand dienden (de Romeinen), ook omdat velen zich extra verrijkten door te hoge tol te eisen. Iedereen die met tollenaars omging was daarom per definitie een zondaar. Wetgetrouwe Joden zullen Mattheüs daarom zeker gemeden hebben. Vandaar dat in hun ogen sprake was van een maaltijd met ***tollenaars en zondaars***. Desondanks zijn ook Jezus en Zijn discipelen naar het feestmaal gekomen.

Vers 11 ***De Farizeeën, die dat ook opgevallen was, spraken Zijn discipelen aan en zeiden: Waarom eet uw Leermeester met tollenaars en zondaars?***

Farizeeën waren primair gericht op de toepassing van de Wet (Thora), terwijl Schriftgeleerden zich meer bezighielden met studie en lesgeven. In geval een rabbi zich schuldig maakte aan laakbaar gedrag, zagen de Farizeeën het als hun taak om hem daarop aan te spreken. Ze richten zich echter niet tot Jezus Zelf, maar tot Zijn discipelen. Dat is op zich vreemd want dat waren leerlingen die nog maar net hun roeping aanvaard hadden. Zij waren geen serieuze gesprekspartner. Vermoedelijk tonen de Farizeeën hier schroom om Jezus zelf aan te pakken evenals in vers 3. Hij was immers een Rabbi met Semikhah – dus van grote reputatie.

Vers 12 ***Jezus nu Die het ter ore kwam, reageerde en zei tot hen: Wie zich geweldig voelen hebben geen dokter nodig, maar alleen wie ziek zijn. De Farizeeën gingen daarop weg.***

De Farizeeën beschouwden zich als elite, ver verheven boven het 'gewone volk'. Jezus brengt die hautaine houding op ironische wijze aan het licht. Dat is een humor die hard aankomt bij de Farizeeën en ze zijn dan ook snel verdwenen – ongetwijfeld zeer geïrriteerd dat ze zo te kijk worden gezet voor een publiek van 'tollenaars en zondaars'. Jezus maalt er niet om; Hij is immers gekomen om zondaren te redden.

Vers 13 **Jezus zei: Wat leren jullie hiervan? Het is immers barmhartigheid die Ik verlang en geen offerande. Want Ik ben echt niet gekomen om rechtvaardigen tot bekering te roepen, maar zondaars.** Ten overvloede legt Jezus vers 12 nog eens uit aan zijn tafelgenoten – **tollenaars en zondaars** (vers 11) – en citeert Hosea 6:6 *Want liefde wil Ik, geen offers; met God vertrouwd zijn is meer waard dan enig offer.*

Mattheüs 9:14-17 De Vraag Over het Vasten

Vers 14 **Op een zeker moment kwamen enige uit de discipelen van Johannes de Doper tot Hem om de volgende vraag voor te leggen: Waarom toch vasten wij en de Farizeeën zoveel, maar al Uw discipelen geheel niet?**

Johannes de Doper was de wegbereider van Jezus Christus en had voordat Jezus optrad al een kring van discipelen om zich heen verzameld. Die wisten dus van Johannes dat Jezus de lang verwachte Messias was. In Hem zou de Wet (Thora) vervuld worden en die wetenschap brengt hen in verwarring. Want de discipelen van Johannes hielden zich kennelijk aan de norm van de Farizeeën die tweemaal per week vastten. Was dat een Mozaïsch voorschrift? Neen, de Thora bevat slechts één vastendag, namelijk de Grote Verzoendag. Alle andere vastendagen waren uit de traditie voortgekomen.

Johannes de Doper heeft over het vasten kennelijk geen uitspraken gedaan, anders hadden zijn discipelen deze vraag immers niet gesteld. Voor de discipelen van Johannes de Doper was Jezus niet alleen de Messias, maar tevens een hooggeëerde Rabbi die bij de Farizeeën en Schriftgeleerden hoorde. Ze zullen verwacht hebben dat Jezus zich aan de geboden van de ‘beroepsgroep’ hield – de verwarring over het vasten is dus wel verklaarbaar.

Voorbespreking bij Vers 15-18

In Mattheüs 9:15-18 maakt Jezus gebruik van metaforen. Dat is een vorm van beeldspraak gebaseerd op vergelijking en dat zijn bekende voorbeelden uit het dagelijks leven. Er is sprake van drie metaforen:

1. Het was een eer om mee te werken aan de organisatie van een bruiloft. Die eer was voorbestemd aan de naaste familie en zeer goede vrienden. Jezus gebruikt dit beeld om de vereniging met Zijn volk te omschrijven, zoals dat plaats zou vinden in het toekomstige Messiaanse Rijk. Die vereniging – Koning Jezus met Zijn volk – is dus de bruiloft. Dat die niet plaatsvond is duidelijk – de Joden wezen Hem af.
 2. Indien een kledingstuk gerepareerd moest worden, kon je geen nieuwe stof gebruiken. Die krimpt bij het wassen en zo zou kledingstuk er raar uit gaan zien. Voor reparatie nam men gebruikte lappen stof.
 3. Oude leren zakken drogen in en zijn na verloop van tijd nauwelijks meer bruikbaar. Deed men er toch water of wijn in dan begon de zak te lekken of scheurde open.
-

Vers 15 **De Heer Jezus antwoordde hen: Er is geen aanleiding voor de ware zonen van de bruiloftszaal om te treuren, zolang de hoge Bruidegom bij hen is. Echter eens zullen de dagen komen dat de Bruidegom van hen weggenomen wordt; dan zullen zij vasten.**

De **zonen van de bruiloftszaal** duidt op mensen die nauw verbonden zijn aan de Bruidegom. In dit geval betreft dat natuurlijk de discipelen van Jezus. Er waren wel meer Joden die uitzagen naar de bruiloft (= het Messiaanse Rijk), maar die hadden het ware geloof in Jezus Christus nog niet omarmd. De discipelen wel, vandaar dat zij **ware zonen** worden genoemd.

Jezus wijst in 15b op Zijn sterven en opstanding. Zijn discipelen zullen dat niet begrepen hebben, want zij keken uit naar het Messiaanse Rijk. In dat toekomstbeeld paste geen woord als **weggenomen**.

Het sterven van Jezus werd al eeuwen voorheen voorzien – Jesaja 53:8 (NBV21):

Door een onrechtvaardig vonnis werd hij weggenomen. Wie van zijn tijdgenoten heeft er oog voor gehad? Hij werd verbannen uit het land der levenden, om de zonden van mijn volk werd hij geslagen.

Vers 16 **Niemand zet immers een onbewerkte lap stof op een oude mantel. Want het opgezette stuk op de mantel krimpt en een ergere scheur ontstaat.**

De **oude mantel** staat voor het Sinaitische Verbond. Dat was niet te repareren. De nieuwe **lap stof** is het

evangelie dat Jezus verkondigde – het Nieuwe Verbond. Dat is van een hogere orde dan het (oude) Sinaïtische Verbond. Het oude verbond eiste uiterlijke gehoorzaamheid aan de Wet; het Nieuwe liefde tot de hoge God en Jezus Christus, dus een innerlijke toewijding **die in genegenheid de Wet omarmt**.

Vers 17 ***Evenmin doet men jonge wijn in oude leren zakken. Want in dat geval barsten de leren zakken, de wijn stroomt weg en de zakken gaan verloren. Welnee, men doet jonge wijn in nieuwe leren zakken en zo blijven beide behouden.***

De derde metafoor is als de tweede. Het is onmogelijk om het Sinaïtische Verbond (= het Oude Verbond) samen te voegen met het Nieuwe Verbond. De jonge wijn – symbool van een bekeerd Israël – dient in **nieuwe leren zakken** te worden gedaan, dus onder het Nieuwe Verbond te worden geplaatst.

Mattheüs 9:18-22 De Bloedvloeiende Vrouw

Vers 18 ***Terwijl Hij dit tot hen zei, was onverwacht de overste van de Synagoge aangekomen en die viel voor Hem neer. Hij sprak indringend: Mijn enige dochter is zojuist gestorven! Maar toch... als U zou willen komen, leg dan Uw handen op haar en zij zal leven.***

Kafarnaüm was een belangrijke plaats met een grote synagoge. De overste daarvan heette Jäirus en was ongetwijfeld een bekende figuur in de stad (Markus 5:22, Lukas 8:41). Velen zullen hem herkend hebben toen hij naar het huis van Jezus toeliep. Tot verbazing van de omstanders valt de overste in aanbidding voor Jezus neer. Je ziet het haast voor je: Een rijk geklede man van hoge positie buigt zich in het stof voor Jezus en spreekt Hem in emotionele bewoordingen toe.

Wat hij zegt is nog vreemder: ***Mijn enige dochter is zojuist gestorven***. Je zou kunnen zeggen: Wat doe je dan hier? Dat legt hij precies uit: ***Maar toch... als U zou willen komen, leg dan Uw handen op haar en zij zal leven***.

De omstanders zullen gedacht hebben dat de man buiten zinnen was. Niemand kon opstaan uit de dood, zo was de algemene mening. ***Toch... als U zou willen komen...*** Wat toont Jäirus hier een onwrikbaar geloof in de wondermacht van Jezus.

Vers 19 ***Nadat de Heer Jezus opgestaan was, volgde Hij hem samen met Zijn eigen discipelen.***

Jezus is in Zijn eigen huis en de woning van **de overste van de synagoge** zal dichtbij geweest zijn. Jezus zegt niet: Ga je dochter maar begraven. Hij besluit met de overste mee te gaan, wat al een belofte inhoudt.

Vers 20 ***Onverwacht naderde een vrouw die al twaalf jaar aan voortdurend bloedverlies leed, Hem van achteren.***

Vers 21 ***Zij pakte één van de kwasten van Zijn mantel vast, want ze dacht bij zichzelf: Als ik slechts Zijn mantel vastpak, zal ik genezen.***

Op weg naar het huis van Jäirus (**de overste van de Synagoge** – vers 18) nadert een onbekende vrouw Jezus van achteren. Ze strekt haar hand uit en pakt één van de kwasten van de mantel van Jezus vast.

Is het toeval dat de vrouw juist een kwast van de mantel van Jezus pakt? Ik denk het niet. De kwasten, *tsietsiet* genoemd, symboliseerden namelijk de Wet. Jezus is gekomen om de Wet te vervullen en dat droeg Hij in Zijn prediking nadrukkelijk uit. Die Wet zou tot het Messiaanse Rijk leiden, waar ziekten uitgebannen worden. Het is waarschijnlijk dat de vrouw daarmee bekend was (21b) en dat ze daarom één van de kwasten vastgreep.

De mededeling ***die al twaalf jaar aan voortdurend bloedverlies leed***, krijgt maar weinig aandacht. De gevolgen waren echter groot, want het bloedverlies maakte deze vrouw onrein, waardoor ze niet aan het sociale leven deel mocht nemen. Ze werd niet volledig geïsoleerd van de maatschappij, zoals een melaatse. Wel geweerd in de Synagogen en de Tempel en gemeden door mensen die de wet nauwgezet naleefden.

Vers 22 ***Jezus echter keerde Zich om en keek haar aan, terwijl Hij zei: Houd moed dochter, uw grote geloof heeft u verlossing gebracht. Vanaf dat moment was deze vrouw genezen.***

Dit vers is echt een doordenker. Want wat bedoelt Jezus nu? Wijst Hij op haar genezing of op haar grote geloof? Ik denk haar geloof. We zien hier hetzelfde patroon als bij de genezing van de verlamde. Jezus richt zich primair op het zielenheil van de vrouw en vergeeft ook deze vrouw haar zonden. Evenals over de verlamde kunnen we zeggen: Deze vrouw werd geheiligd omdat Jezus haar zonden vergeven heeft en is zo ‘afgestemd op Jezus Christus’. Ook zij proeft iets van de komende Zaligheid. De ervaring van deze vrouw behoeft verder geen uiterlijk vertoon; ze is al ‘van Jezus’ en de omstanders doen er voor haar niet meer toe. Die verbleken bij het overweldigende innerlijke licht van de Verlosser dat de vrouw ervaart – *Een licht zo groot zo schoon, gedaald van ’s hemels troon* (Lofzang van Simeon, berijmd).

Mattheüs 9:23-26 De Dochter van de Overste van de Synagoge

Vers 23 ***Toen de Heer Jezus in het huis van de overste van de Synagoge aangekomen was, liet Hij Zijn ogen gaan over de groep fluitspelers en de vele klagende mensen.***

Als Jezus bij het huis van Jäirus aankomt, ontrolt zich een traditioneel beeld. Als namelijk een gezinslid van een welgestelde familie overleed, werden meerdere klaagvrouwen en fluitspelers besteld die aan het verdriet van de familie uiting moesten geven. Het was een algemeen aanvaard ritueel.

Vers 24 ***Hij verzocht hen dringend: Trek u terug, want het meisje is niet gestorven maar slaapt, maar zij lachten Hem uit.***

Er was geen twijfel dat de dochter van Jäirus gestorven was, dus wordt de mededeling van Jezus niet serieus genomen – Hij wordt uitgelachen, wat op zich ook duidelijk maakt dat de klaagvrouwen en fluitspelers zelf geen verdriet hadden. Het was slechts uiterlijk vertoon.

Jezus Christus spreekt als de Zoon van God. Hem was bekend dat de doden in de onderwereld slapen (Daniël 12:13) totdat de hoge God hen opwekt tot het laatste oordeel. Dat standpunt was de aanwezigen echter niet bekend. Voor hen was de lichamelijke dood definitief en daarom lachen ze Jezus uit. Voor de toeschouwers is het meisje dood, voor Jezus slaapt ze.

Dat Jezus niet beaamt dat het meisje is gestorven, ***maar slaapt*** heeft een achtergrond. Aan Hem zijn namelijk de sleutels van het dodenrijk gegeven (Openbaring 1:17-18). Daarmee heeft de hoge God Hem macht over het dodenrijk gegeven, dus kan Hij doden opwekken.

Vers 25 ***Nadat alle aanwezigen verwijderd waren en Hij naar binnen was gegaan, greep Hij haar handen stevig vast en het meisje stond op.***

Vers 26 ***Het verhaal hierover verspreidde zich in de wijde omgeving.***

Op gezag van Jezus moeten allen vertrekken. Jezus gaat het huis binnen en loopt op het dode meisje toe. Dan pakt Hij haar beide handen stevig vast. Het meisje slaat de ogen op en staat op. Hier vindt een ongehoord wonder plaats. Ook nu klinkt geen stroom van woorden van macht of een rommelende donder. Jezus pakt alleen haar handen vast: *Zo gewoontjes... zo effectief... zo vol stille macht!*

Mattheüs 9:27-31 De Genezing van Twee Blinden

Vers 27 ***Toen de Heer Jezus vandaar verderging, werd Hij gevolgd door twee blinden. Ze lieten luid van zich horen en zeiden: Heb toch medelijden met ons, Zoon van David!***

De geschiedenis van de twee blinden bevat een opvallende dissonant. Het is namelijk wel duidelijk dat Jezus het luide roepen van de blinden niet op prijs stelt – ja, zelfs dat Hij er boos over wordt (Vers 30).

Kanttekeningen: De Ergernis van Jezus

Waarom was Jezus ***zeer geërgerd was geraakt***. Mattheüs 17:9 (NBV21) geeft het antwoord:

Toen ze de berg afdaalden, gebod Jezus hun (de discipelen): ‘Praat met niemand over wat jullie hebben gezien voordat de Mensenzoon uit de dood is opgewekt.’

Het Koningschap van Jezus diende verborgen te blijven totdat het volk zich bekeerd zou hebben of – na de

afwijzing door de Joden – totdat Jezus gestorven was en opgewekt. Want toen was Zijn Koningschap de volgende ‘Gestelde Tijd’ geworden, dus de volgende halte op de heilsweg van het volk Israël. De twee blinden waren met het luidkeels verkondigen van ‘Zoon van David’ voorbarig, Het was nog niet zover.

Vers 28 ***Nadat Hij in het huis (van Petrus) was binnengegaan, kwamen de blinden naar Hem toe. De Heer Jezus sprak indringend tot hen: Geloof u echt dat Ik dit kan doen? Zij verzekerden Hem: Ja, Heer! – Daarop heeft Hij hun ogen aangeraakt.***

Vers 29 ***Hij vervolgde: Vanwege uw getoonde geloof zal dit aan u geschieden. Toen werden hun beide ogen geopend.***

De twee blinden volgen Jezus het huis van Petrus in en dringen zich zo aan Jezus Christus op. Desondanks worden ze toch te woord gestaan. De vraag van Jezus is bijzonder. Die werd niet aan Jairus gesteld, noch aan de verlamde, noch aan de bloedvloeiende vrouw. Het is alsof Jezus twijfelt aan hun beweegredenen. Tweede bijzonderheid is dat Jezus niet over hun geloof spreekt. Hij vraagt of de blinden in Zijn wondermacht geloven. Beiden verzekeren Hem: ***Ja Heer!*** en ze worden genezen. Toch rijzen hier onbeantwoorde vragen over het gedrag van de twee blinden. Want dat verschilde heel veel van de bescheidenheid van de verlamde, van Jairus en de bloedvloeiende vrouw. Die drie tonen een dienende houding die eer geeft aan de Heer Jezus. De twee blinden beschouwden Jezus als de Messias en als een soort wonderdoener – een super-David –, niet als dé Verlosser die de brug slaat naar de hoge God en ons met Hem verzoent.

Vers 30 ***De Heer Jezus nu had Zich zeer aan hen geërgerd. Hij drong erop aan: Zorg ervoor dat niemand dit te weten komt.***

Vers 31 ***Toen zij echter vertrokken waren, bazuinden zij het nieuws over Hem rond in de wijde omgeving.*** Het opdringerige gedrag en de luid geuite claim aan Zijn adres hebben Jezus ***zeer geërgerd***. Hij dringt er bij de genezen blinden op aan om zich in te tomen. Om stil naar huis te gaan en de genezing niet rond te bazuinen. Het mag niet baten. De twee blinden worden de zonden niet vergeven. Zij werden innerlijk ook niet aangeraakt door Jezus en proefden daarom ook niets van de komende Zaligheid, zoals de verlamde en de bloedvloeiende vrouw wel ervoeren? De blinden gaan even luidruchtig weg als ze gekomen zijn. Waren zij geheiligd in Jezus? Neen, zij dienden slechts als ‘object voor een wonderdaad’ en tot bevestiging van de Goddelijkheid van Jezus Christus. Het innerlijke *licht zo groot zo schoon* hebben ze helaas gemist!

Mattheüs 9:32-34 De Bevrijding van een Stomme Bezetene

Vers 32 ***Nadat zij zelf ook naar buiten gegaan waren, werd Hem plotseling een man gebracht die bezeten was en niet kon spreken.***

Vers 33a ***Toen deze demon uitgedreven was, begon de stomme te praten. De vele aanwezigen waren diep onder de indruk en bespraken dat, zeggende: Zoiets is toch nog nooit in Israël voorgekomen?***

Jezus wordt geen rust gegund, want een volgende delegatie meldt zich. Ze hebben een man meegenomen die ***bezeten was en niet kon spreken***. De stomme bezetene was, vóór hij verlost werd ‘bezet’ door een demon, dus speelt vergeving van zonden hier niet. Hij was niet verantwoordelijk voor zijn daden. Met de demon wordt ook de zonde uit de man verwijderd, want die is de drager, dus begint hij met een schone lei. Heeft hij het innerlijke *licht zo groot zo schoon* wel gezien? Natuurlijk wel! Dus gaat hij later stilletjes van Jezus weg – *Zo gewoontjes... zo effectief... zo vol stille macht!*

De reactie van het publiek vormt een scherp contrast met het misbaar van de Schriftgeleerden (vers 3) en de afkeuring van de Farizeeën. Je ziet het voor je. Enige honderden mensen gaan naar huis, zichtbaar onder de indruk en heftig discussiërend over wat ze gezien en gehoord hebben.

Vers 34 ***Echter de Farizeeën verklaarden: Het is dankzij de vorst der demonen dat Hij demonen uitdrijft.*** De Farizeeën konden moeilijk de genezing van de verlamde bekritisieren of van het dochttertje van Jairus of van de twee blinden of van de stomme bezetene. Hun ergernis over de vermeende Godslastering van Jezus ventileren ze op uiterst domme wijze. Het is eigenlijk een zielig verweer om Jezus zo als een dienaar van Satan neer te zetten. Ze staan dan ook voor een onmogelijke overweging, namelijk: Jezus kan volgens hun eigen theologie niet Goddelijk zijn. Dus moet Zijn wondermacht wel uit Satan voortkomen. Zo zien we de relatie tussen Jezus en de Farizeeën omslaan van ‘hij is één van ons’ naar pure vijandschap.

Mattheüs 9:35-38 De Oogst is Groot

Vers 35 ***De Heer Jezus trok door alle steden en dorpen, terwijl Hij in elke plaatselijke synagoge onderwijs gaf. Zo predikte Hij het evangelie van het hoge Koninkrijk. Ook genas Hij elke ziekte en elke kwaal.*** Hoewel de verhouding tussen Jezus en de Farizeeën sterk verslechterd is, heeft die nog geen invloed op Zijn faam als Rabbi met Semikah. Hij wordt in elke synagoge nog als toptheoloog ontvangen en geëerd. In deze periode verkondigt Jezus Christus vrijelijk het evangelie van het hoge Koninkrijk. Dat Hij elke ziekte en kwaal van de toegestroomde mensen genas, zal zeker tot volle synagogen geleid hebben. Zo worden de zaden uitgestrooid die een algemene bekering zouden moeten bewerken, dus een landelijke opwekking in Godsvrucht en dat zou de deur openen van het pad naar het Messiaanse Rijk.

Vers 36 ***Aangezien Hij al die mensen doorgrondde, werd Jezus omwille van hen door medelijden bewogen, want zij waren onzeker en murw geslagen als schapen zonder herder.***

De tijd was rijp voor een grote verandering – voor een opwekking. Maar het ontbrak het Joodse volk aan een herder, een bezielend leider en te weinig mensen begrepen dat Jezus het was. Het harde bewind van koning Herodes de Grote en zijn opvolgers, de hoge belastingen die de bevolking uitmergelde, hadden het Joodse volk terneergeslagen. De toekomst was onzeker en elk protest werd wreed de kop ingedrukt. Men zocht een Messias-figuur die als rebellenleider het volk naar de vrijheid zou voeren – bekering kwam in dat verlangen nauwelijks voor. Jezus ziet hun nood en wordt ***door medelijden bewogen***.

Vers 37 ***Hij sprak toen Zijn discipelen toe: De oogst is dan wel groot, toch zijn er maar weinig arbeiders.*** Een opwekkingsbeweging staat of valt met charismatische leiders die het proces van verandering leiden en versnellen. Dat kan Jezus Christus niet alleen. Zijn twaalf discipelen zijn nog nauwelijks opgeleid, maar ook hun getal is te gering (***weinig arbeiders***). Er zullen veel meer arbeiders nodig zijn, maar slechts weinigen melden zich aan.

De verzoeking van Jezus heeft een ondertoon van groeiende twijfel over het mogelijke succes van Zijn missie. Want er begon geen ‘grote opwekking’ in Judea noch in Galilea, ondanks dat velen (echter veel te weinig) naar Jezus Christus toekwamen en Zijn evangelie hoorden én dat soms ook ter harte namen.

Vers 38 ***Daarom dient u de hoge Heer van de oogst te bidden dat Hij arbeiders zal uitzenden voor de oogst die Hem toekomt.***

Algemeen verklaart men dit als een verwijzing naar het uitzenden van de discipelen om het evangelie te verspreiden. In die denkwijze zijn de ***arbeiders*** ‘nieuwe zendelingen’ na de discipelen die tot een overweldigende groei van de kerk zullen leiden, maar dat staat er niet. Jezus draagt Zijn discipelen op dat zij de hoge God (***Hij***) vragen om meer arbeiders te sturen – niet dat zijzelf gestuurd worden.

In feite zegt Jezus dat Hij onder de huidige omstandigheden te weinig mankracht heeft. Want de enige arbeider op dit moment is ***Hijzelf***, omdat de discipelen nog niet klaar zijn voor hun taak en daarom op dit moment nog niet uitgestuurd kunnen worden. In wezen worden we hier geconfronteerd met de menselijke natuur van Jezus Christus. Hij ziet een enorme taak op zich af komen en ervaart nu dat het Joodse volk Hem wel aanhoort, maar niet massaal tot bekering komt. Hij wordt geconfronteerd met een mogelijke mislukking van Zijn queeste. Namelijk dat het Joodse volk Hem afwijst.

We vergeten vaak dat Jezus in alles de mensen gelijk is geworden, uitgenomen de zonde. Dat betekent ook dat Hij moe kon worden, zelfs bang en dat Hij tegen zware taken kon opzien, zoals ook blijkt uit Mattheüs 26:39 (NBV21):

‘Vader, als het mogelijk is, laat deze beker dan aan Mij voorbijgaan! Maar laat het niet gebeuren zoals Ik het wil, maar zoals U het wilt.’

Dit is een uittreksel van de Verklaring van Mattheüs door Gert A. van de Weerd. Daar wordt de grondtekst diepgaand verantwoord.

Copyright: Gert A. van de Weerd; PMI Boeken BV.